

[Krag.]

kan passere gennem Hvide Sande, hvad Barren ved Molen nu nogenlunde konstant forhindrer.

Tilsvarende Forhold som ved Hvide Sande findes ved den ganske vist væsentlig mindre Plads Thorsminde, hvor en tilsvarende Sandbanke ogsaa lukker inde, hvad der er inden for Slusen, og ude, hvad der er ude paa Havet, hvilket i høj Grad hindrer Fiskerne i deres Erhverv og tvinger mange af dem til at søge bort til andre Fiskepladser, fordi deres Baade ikke med nogenlunde Sikkerhed kan passere ud og ind, og her er der indtruffet Ulykker, som har kostet Menneskeliv, ved Forcing af Sandbarren under Paalandsstorm. Ogsaa her hævder Fiskerne Nødvendigheden af, at en Moleforlængelse finder Sted til Fremme af Sandets Bortskylning og til Hemning af Sandvandring. Jeg ved nok, at der er foreslaaet en Høfdebygning, som Vandbygningsvæsenet har Tillid til skal give bedre Forhold. Jeg haaber, dette maa blive Tilfældet; men den erfarne Fiskerbefolkning føler sig bestemt overbevist om, at kun en rimelig Moleforlængelse vil bøde paa de vanskelige Forhold. Derfor haaber jeg, at ogsaa Andragendet fra Thorsminde maa blive oversendt til det angaaende de to store Havne nedsatte Udvalg, og at den højtærede Minister over for Udvalget vil drage Om-sorg for, at der fremkommer Forslag til Droftelse i Udvalget om denne Sags Løsning.

I øvrigt skal jeg slet ikke komme ind paa aktuelle politiske Problemer ved denne Lejlighed; Ordførertalerne ved Finanslovsbehandlingen for de samvirkende Partiers Vedkommende viser klart de ændrede politiske Forhold; som — fremtvinget af Omstændighederne — for Tiden er til Stede her i Landet. Men som jeg tillod mig at sige forleden Dag i anden Forbindelse, maa jo dette, at der paa denne Talerstol er en *treuga dei*, ikke bevirke, at Befolkningen holdes i Uvidenhed med Hensyn til Maalene, som man sætter sig for det politiske Arbejde og for Lovgivningsarbejdet, eller i Uvidenhed om de varierende Opfattelser, som har maattet udlignes, inden man har kunnet naa til at fremsætte Lovforslag. Thi det bliver, som jeg sagde forleden, Folkestyrets Betingelse for at kunne virke efter sin Hensigt, at Befolkningen ikke holdes i Uvidenhed med Hensyn til politiske Problemers Behandling og Udvikling. Derfor tillod jeg mig forleden Dag at tale, som jeg gjorde, om det skrællede Pristal, derfor maatte jeg hilse med Tilfredshed, at skattepolitiske

og finanspolitiske Spørgsmaal indgaaende behandles her, og at disse Spørgsmaal, som jo er af rent indrepolitisk Art, gøres til Genstand for den saglige Kritik, som fra forskellig Side er fremført, og tilsvarende gælder for mange andre Omraader af indrepolitisk Art, som har Ærinde til de Tusinder af Hjem her i Landet.

Det gælder jo f. Eks. ogsaa den Mælkeordning, som nu skal føres ud i Livet, og jeg er egentlig en Smule forbavset over, at den Sag slet ikke har fundet Opmærksomhed under denne Forhandling, saa store Vanskeligheder som den jo i mange Henseender frembyder. Mange frygter for, at det, der her sker, prismæssigt skal blive en Fiasko, og jeg synes ikke, det er uden Grund. Thi et Monopol i Privateje plejer ikke, i hvert Fald ikke i det lange Løb, at skabe billigere Priser. Det er i hvert Tilfælde ikke stemmende med Erfaringerne, at dette skulde være Tilfældet. Det er jo et Monopol i Privateje, som her stiftes, og fra et enkelt af de store monopoliserede Virksomheder har vi i den senere Tid set Prispolitik udfoldet, som ikke just er Udtryk for en dyberegaaende Forstaaelse af, hvad denne Tid prismæssigt kræver. Og saa maa jeg jo pege paa de rent forsyningsmæssige Vanskeligheder, som allerede er indtraadt. Om det er Ordningens Forberedelse, som er Aarsag til disse Vanskeligheder, skal jeg ikke udtale mig om, men i hvert Fald, til Stede er de. Forhaabentlig vil de være midlertidige, men Muligheden for en vis Permanens er vel ikke udelukket. Dertil kommer saa, at man gennem en saadan Ordning berøver Tusinder af Personer deres Eksistensgrundlag, ganske vist mod Erstatning, men det er jo Erstatninger, der, selv om de samlet andrager et stort Millionbeløb, saa dog for de enkelte, der slaas ud af deres Virksomhed, ikke er andet end en Tæringsskilling, som vil være forsvundet for manges Vedkommende som Dug for Solen, inden de faar skabt sig anden tilstrækkelig indtægtgivende Virksomhed som Basis for deres Eksistens.

Jeg vil gerne gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Arbejds- og Socialminister. I § 16 i Loven af 1910 om den faste Voldgiftsret siges det: „De af Voldgiftsretten fastsatte Domme bliver at fuldbyrde som endelige.“ Dermed vil selvfølgelig, mener jeg, en Sag, som ved Dom er afgjort af den faste Voldgiftsret, ikke derefter kunne fremføres for ny Instans, f. Eks. i Henhold til Loven om Arbejdsforhold. Men jeg staar her med et Referat i en Sag om en Overenskomst, hvorom der var Strid angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Over-